

30
NÉMET–MAGYAR
MESE A
SZERETETRŐL ÉS A
BARÁTSÁGRÓL

Roland

Az eltáncolt cipellők / Die zertanzten Pantoffeln	3
Jorinde és Joringel / Jorinde und Joringel	4
A hűséges barátok / Treue Freunde	5
Mindenki azt találja, amit keres! / Jeder findet, was er sucht!	6
Mint só az ételben / So lieb wie das Salz	7
Milyen jók a barátok! / Es ist gut, Freunde zu haben!	8
A nagypapa és az unokája / Der Großvater und sein Enkel	9
Aranyvesszőcske / Das Goldstäbchen	10
A kutya az ember barátja / Der beste Freund des Menschen	11
Az elveszett lánytestvér / Die verlorene Schwester	12
Az öreg kutya / Der alte Hund	13
A homokvár / Der alte Hund	14
A két testvér / Die zwei Brüder	15
A különös kívánság / Der seltsame Wunsch	16
Egy undok kiscsibe meséje / Die Geschichte vom garstigen Hühnchen	17
A jól nevelt gyermek / Das wohlerzogene Kind	18
A disznópásztorlány / Die Schweinehirtin	19
Békaherceg / Der Froschprinz	20
A hűséges ló és a róka / Das treue Pferd und der Fuchs	21
A régi juhok és az új kecskék / Die alten Schafe und die neuen Ziegen	22
A szerelmes bűgőcsiga / Der verliebte Kreisel	23
A sárkány és az istennő / Der Drache und die Göttin	24
A testvérek / Die Geschwister	25
A szerelmesek virága / Die Blume der Geliebten	26
A vadász és a véreb / Der Jäger und der Hund	27
Az elvarázsolt ló legendája / Die Sage vom verzauberten Pferd	28
Két vándor / Zwei Reisende	29
Az anyai szeretet / Die Liebe zur Mutter	30
A sakál és a teve / Der Schakal und das Kamel	31
A sánta kutya / The Der lahme Hundewelp	32

© Roland Kiadó

Keresse a Roland Kiadót a Facebookon is!

facebook.com/Rolandkiado

e-mail: office@roland-toys.eu

www.roland-toys.eu

A magyar nyelvű kiadás tekintetében minden jog fenntartva a Roland Kiadó részére.

Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás a Roland Kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához kötött.

ISBN 978-615-5913-25-9

Kiadás vezető: Lengyel Orsolya

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezetője

Nyomdai munkák: Generál Nyomda Kft., Szeged

Volt egyszer egy királylány, aki minden éjjel be volt zárva a szobájába, de reggelre a cipője mégis teljesen el volt szakadva. A király bőséges jutalmat ígért e titok megfejtőjének. Sokan próbálkoztak, de mindhiába.

Egy nap olyan fiatalember érkezett a palotába, akinek volt egy csodálatos palástja. Ezt a palástot a keresztanyja ajándékozta a fiúnak, aki tündér volt. A palást alatt bárki láthatatlanná vált. A palást segítségével az ifjú este elrejtőzött a királylány ágya mellé.

Éjjel a lány felkelt, és mint egy alvajáró eltűnt egy titkos ajtó mögött, amely a falból nyílt. Az ifjú azonnal utánaesietett. Útjuk keresztülvezetett egy parkon. A fásor végén, egy csodálatos kastélyban várt a királylányra az éj hercege. Amint a lány megérkezett, elkezdődött a tánc.

Hajnalban, mire a leány hazaért, az édesapja már mindent tudott, és az ifjúval várt a lányára. Ekkor megérkezett a tündér is, az ifjú keresztanyja, aki feloldozta a lányt az átok alól, ami miatt minden éjjel táncolni járt, és megajándékozta őket szeretettel.

A fiatalok összeházasodtak, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Die zertanzten Pantoffeln

Es war einmal eine Prinzessin, die nachts ihre Pantoffeln zertanzte, obwohl sie in ihrem Zimmer eingesperrt war. Der König versprach eine großzügige Belohnung für die Lösung des Rätsels. Viele versuchten es, aber vergeblich.

Eines Tages kam ein Jüngling in den Palast. Er hatte von seiner Patin, einer Fee, einen Wunderumhang geschenkt bekommen. Wer diesen Umhang trug, wurde unsichtbar, so konnte sich der Jüngling am Abend am Bett der Prinzessin verstecken.

Mitten in der Nacht stand die Prinzessin auf und verschwand wie eine Schlafwandlerin hinter einer Geheimtür. Der Jüngling folgte ihr sofort. Ihr Weg führte durch einen Park und am Ende der Allee wurde sie in einem wunderschönen Schloss vom Prinzen der Nacht erwartet. Sobald die Prinzessin ankam, begann das Tanzen.

In der Morgendämmerung, als die Prinzessin nach Hause kam, wusste der König alles Bescheid und erwartete sie mit dem Jüngling zusammen. Da erschien die Patin des Jünglings, die die Prinzessin vom Fluch, den sie nachts zum Tanzen führte, befreite und die beiden mit Liebe füreinander beschenkte.

Sie heirateten und lebten glücklich, bis sie nicht gestorben sind.

Jorinde és Joringel

Jorinde és Joringel két fiatal volt, akik nagyon szerették egymást.

Egy napon sétálni mentek az erdőbe, de eltévedtek. Addig mendégéltek a sűrű erdőben, amíg megpillantottak egy kastélyt. El is indultak a kastély felé, ám Joringel egyszer csak azt vette észre, hogy a menyasszonya fülemülévé változott. Rájött, hogy ez egy gonosz boszorkány műve, aki meg is jelent előtte bagoly képében. De akárhogy kérte, könyörgött neki, nem adta vissza a menyasszonyát.

Azonban Joringel nem vesztette el a reményt, és folyamatosan a kastély körül ólálkodott. Egyik éjjel álmában megjelent előtte egy tündér, aki egy piros gyöngyökkel kirakott virágot mutatott neki.

Joringel hajnalban el is indult megkeresni a virágot, és hamarosan meg is találta. Ez a szerelem rózsája volt, amely varázserővel rendelkezett. A rózsza segítségével a vőlegény bejutott a kastélyba. Ott talált egy szobát, melyben rengeteg madár volt kalitkába zárva. Ott volt köztük Jorinde is fülemüléként. Ebben a pillanatban belépett a gonosz boszorkány a szobába. Joringel nem tévovázott, a rózsával gyorsan megérintette menyasszonyának a kalitkáját. Ebben a pillanatban megtört a varázs, a fülemüle ismét visszaváltozott szépséges leánnyá. A szerelem virágával szemben a boszorkány tehetetlen volt.

A két szerelmes boldogan ölelte át egymást, és máig is élnek, ha meg nem haltak.

Jorinde und Joringel

Jorinde und Joringel waren zwei Jugendliche, die sich sehr liebten. Eines Tages gingen sie in den Wald, aber sie verirrten sich. Sie gingen durch den dichten Wald weiter, bis sie ein Schloss erblickten. Sie folgten dem Weg zum Schloss, aber plötzlich bemerkte Joringel, dass sich seine Braut in eine Nachtigall verwandelt hatte. Er fand heraus, dass eine böse Hexe in der Gestalt einer Eule am Werk war. Sosehr er die Hexe anflehte, gab sie ihm seine Braut nicht zurück.

Doch Joringel verlor nie die Hoffnung und schlich immer wieder um das Schloss. Eines Nachts erschien ihm eine Fee im Traum und zeigte ihm eine mit roten Perlen geschmückte Blume.

In der Morgendämmerung machte sich Joringel auf die Suche nach der Blume und bald fand er sie auch. Das war die Rose der Liebe, die magische Kräfte besaß. Mit Hilfe der Rose gelangte der Bräutigam in das Schloss. Da fand er ein Zimmer mit vielen eingesperrten Vögeln. Unter ihnen war Jorinde als Nachtigall. Da trat die böse Hexe ins Zimmer. Joringel zögerte nicht, er berührte mit der Rose den Käfig seiner Braut. In dem Moment wurde der Zauber gebrochen und die Nachtigall verwandelte sich in das schöne Mädchen zurück.

Gegen die Blume der Liebe war die Hexe machtlos. Die Geliebten umarmten sich freudig und lebten glücklich bis ans Ende ihrer Tage.

Libris A hűséges barátok

Respect pentru oameni și cărți

Volt egyszer egy szolga, aki nagyon szerette az állatokat. Olyan szépen gondozta a lovát is, hogy a róka megirigyelte, és arra vágyott, hogy neki is ilyen gazdája legyen. Egy napon meg is kérdezte, nem állhat-e a szolgálatába. A fiú befogadta a rókát, és ugyanolyan szeretettel és odafigyeléssel viselte gondját, mint a lónak.

Később jött a medve, a farkas, míg végül az erdő összes állata a fiú szolgálatába állt. Az állatok elhatározták, hogy keresnek a gazdájuknak egy feleséget. A választás a király leányára esett.

A találkozás csodásan sikerült, a lány meg is szerette a fiút, de a király elégedetlen volt leánya választásával, és büntetésből bezáratta a toronyba.

Az állatok kieszelték, hogyan szabadíthatnák ki a királylányt. A macska kicsábította a lányt az erkélyre, a héja pedig felkapta, és meg sem állt vele az erdőig.

A király dühbe gurult, és háborúra készült az erdő állatai ellen. Az állatok azonban összegyűjtötték a többieket is. Amikor a király meglátta a hatalmas és félelmetes állatsereget, megadta magát. Megbocsátott a lányának, és áldását adta a frigyre.

Azóta is boldogan élnek az erdő állataival együtt.

Treue Freunde

Es war einmal ein Diener, der Tiere lieb hatte. Er pflegte sein Pferd so sorgfältig, dass der Fuchs es um seinen Herrn beneidete. Deshalb fragte er eines Tages den Jungen, ob er sich in seinen Dienst stellen könne. Der Junge nahm den Fuchs auf und pflegte ihn genauso liebevoll und sorgfältig wie das Pferd. Später kam der Bär, dann der Wolf und schließlich standen alle Waldtiere im Dienst bei dem Jungen. Die Tiere beschlossen, eine Frau für ihren Herrn zu suchen. Ihre Wahl fiel auf die Königstochter.

Das Treffen der beiden verlief gut, das Mädchen verliebte sich in den Jungen. Aber der König war mit der Wahl seiner Tochter unzufrieden und sperrte sie als Strafe in den Turm ein.

Die Tiere schmiedeten einen Plan für die Befreiung der Prinzessin. Die Katze lockte sie auf den Balkon und der Falke ergriff sie und brachte sie in den Wald.

Der König geriet in Wut und bereitete den Krieg gegen die Waldtiere vor. Doch die Tiere riefen auch andere um Hilfe. Das riesige und furchtbare Heer der Tiere sehend, ergab sich der König. Er vergab seiner Tochter und gab dem Paar seinen Segen.

Seitdem leben sie glücklich mit den Waldtieren zusammen.

Mindenki azt találja, amit keres!

Egy ember üldögélt egy vár mellett. Egy vándor haladt el emellette, megállt és megkérdezte:

— Jó ember, meg tudná mondani, milyen emberek laknak ebben a várban? Ahonnan most jövök, azok rosszak, gonoszak, irigyek voltak, ezért is hagytam el őket.

— Akkor tudd meg, hogy ebben a várban is ilyen emberek laknak!

A vándor, amint ezt meghallotta, gyorsan továbbállt. Kis idő múlva egy másik vándor jött erre.

— Jó ember, nem tudja, milyen emberek lakják ezt a várat? – kérdezte ő is.

— Te milyen embereket hagytál magad mögött?

— Kedves, barátságos, segítőkész embereket. Nehéz szívvel hagytam el őket – ismerte be a vándor.

— Akkor tudd meg, hogy ebben a várban is ilyen emberek laknak!

A vándor ekkor betért a várba. A beszélgetést hallotta egy kislány is, aki épp vízért indult a forráshoz. Megkérdezte az embert, miért válaszolt különbözőképpen a két vándornak.

— Kedvesem – magyarázta –, mindenki azt találja, amit keres. Az első vándor eddig sehol nem talált egyetlen barátot sem magának, ezután sem fog. A második vándor viszont bárhol barátokra fog találni, amerre csak jár.

Jeder findet, was er sucht!

Ein Mann saß an einem Burgtor. Ein vorbeikommender Wanderer hielt an und fragte: „Guter Mann, kannst du mir sagen, was für Leute in dieser Stadt leben? In der Stadt, wo ich herkomme, waren sie böse, falsch und neidisch, so bin ich gegangen.“

„Dann solltest du wissen, dass die Leute in dieser Stadt ebensolche sind!“

Als der Wanderer dies hörte, ging er schnell weiter. Bald kam ein anderer Wanderer vorbei. „Guter Mann, weißt du zufällig, was für Leute in dieser Stadt leben?“, fragte er auch.

„Was für Leute hast du dort zurückgelassen, wo du herkommst?“

„Nette, freundliche und hilfsbereite Leute. Schweren Herzens nahm ich Abschied von ihnen“, gab der Wanderer zu.

„Dann solltest du wissen, dass auch in dieser Stadt solche Menschen leben!“

Der Wanderer ging in die Stadt hinein. Ein Mädchen, das von der Quelle Wasser holen wollte, hörte die Gespräche mit an. Es fragte den Mann, warum er den beiden Wanderern unterschiedlich geantwortet habe. „Liebes Kind“, erklärte er, „jeder findet, was er sucht. Der erste Wanderer konnte bis jetzt keinen Freund finden und er wird von nun an auch keinen finden. Aber der zweite Wanderer findet Freunde, wohin er auch geht.“

Respect pentru oameni și cărți

Volt egyszer egy király, és annak három leánya. Egy nap magához hívatta őket, hogy megkérdezze, mennyire szeretik őt. A nagyobbik azt mondta, hogy úgy szereti, mint a mézet. A középső azt felelte, hogy úgy szereti, mint a cukrot. A legkisebbik pedig azt válaszolta, hogy úgy szereti édesapját, mint a sôt az ételben. Ennek hallatán a király dühbe gurult, és elzavarta az udvarból a hálátlan leányt.

A leány ment, mendegélt szomorúan, amíg egy másik királyság kapujáig nem ért. Itt elszegődött szakácsnak a királyi konyhába. Mivel szép és jólelkű teremtes volt, rövid időn belül mindenki a szívébe zárta. Sôt! A királyfi beleszeretett és feleségül kérte.

A leány kívánsága az volt, hogy a szomszéd királyt is hívják meg az esküvőre, de nem árulta el senkinek, hogy az az ő édesapja. Saját kezűleg készítette el a lakodalmi fogásokat, azonban az édesapja tányérjába csakis só nélküli ételeket tett. Mikor a király megkóstolta, felháborodottan jelezte, hogy milyen ízetlen az ő étele. Ekkor odament hozzá a lánya, és megmondta, hogy ő készítette az ételt, és azért nem tett bele sôt, hogy bebizonyítsa, mennyire fontos a só az ételekben. Az öreg király sírva ölelte magához az őt legjobban szerető leányát.

So lieb wie das Salz

Es war einmal ein König, der drei Töchter hatte. Eines Tages rief er sie zu sich, um sie zu fragen, wie sehr sie ihn liebten.

Die Älteste sagte, sie liebe ihn wie den Honig. Die zweite meinte, sie liebe ihn wie den Zucker. Die Jüngste antwortete, sie habe ihren Vater so lieb wie das Salz im Essen. Diese Worte erzürnten den König und er vertrieb das undankbare Mädchen vom Hof.

Die Königstochter ging traurig weiter, bis sie ans Tor eines anderen Reiches kam. Dort verdingte sie sich als Köchin in der Küche. Da sie schön und freundlich war, wurde sie bald bei allen sehr beliebt. Der Königssohn verliebte sich sogar in sie und bat sie um ihre Hand.

Das Mädchen hatte den Wunsch, zur Hochzeit den benachbarten König einzuladen, aber es sagte niemandem, dass er sein Vater sei. Es bereitete alle Hochzeitsgerichte selber zu, aber die Speisen im Teller seines Vaters waren alle ungesalzen. Als der König sie schmeckte, beschwerte er sich empört darüber, dass sein Essen fad sei.

Da ging seine Tochter zu ihm und sagte ihm, sie habe das Essen gekocht und kein Salz darin gegeben, um ihm zu beweisen, wie wichtig Salz im Essen sei.

Der alte König umarmte weinend seine Tochter, die ihn am liebsten hatte.